

skydning af Skattens Byrde, som den delvise Depression i 1914 maa medføre, ikke ligge indenfor Merindkomstskattens Formaal. Udvalget har derfor tænkt at afbøde noget det uheldige ved at anvende Skatteaaret 1915—16 som Sammenligningsaar ved at bibeholde ogsaa Skatteaaret 1912—13 som saadant, saa at der til Sammenligning benyttedes de to af fire Skatteaar, i hvilke Indtægten var højest, og da Finansministeren i Samraadet har erklæret ikke at ville modsætte sig dette til Trods for de Betænkeligheder, som Forøgelsen af Besværet med Lovens Administration medfører, har Udvalget stillet Ændringsforslag Nr. 1 gaaende ud herpaa.

Dernæst er i Lovforslaget den højeste Beskatning, hvortil Skalaen stiger, forøget for Personer til 35 pCt. af Merindtægten, hvilken naas ved en Merindtægt af 1 Million Kroner og derover, medens Skalaens Stigning for Skatteaaret 1917—18 standsede ved 30 pCt. af Merindkomsten. Imidlertid fraviges i Forslaget for Merindtægter over 100,000 Kr. det ellers i denne Beskatning fastholdte Princip, at Skalaen skal stige glidende og ikke i Spring, og saaledes at Forøgelsen i Skattebyrden bliver stærkere, jo højere Merindtægten er. Saaledes som Stigningen i Lovforslaget er foreslaaet for Personer vil derimod Stigningen ske i 3 Spring (25 pCt., 30 pCt., 35 pCt.) og saaledes, at Indtægter paa 100,000—200,000 Kr. faar stærkere Forøgelse end Indtægter paa 400,000—500,000 Kr., og Indtægter paa 500,000—600,000 Kr. faar større Forøgelse end Indtægter paa 900,000 til 1 Million Kroner. *Udvalgets Flertal* (Udvalget undtagen Foss) har med Finansministeren været enig i, at en eventuel Omlægning af Skalaen ikke maatte udsætte Statskassen for at faa væsentlig mindre Indtægt af Skatten end efter Lovforslaget, men har i øvrigt ved Samarbejde med Administrationen søgt det ellers gældende Stigningsprincip gennemført. Imidlertid har Finansministeren sluttelig erklæret, af rent finansielle Grunde, ikke at kunne modtage nogen af de forsøgte

mere rationelle Stigningsskalaer, da ingen af dem med nogenlunde Sikkerhed kan garantere samme Udbytte for Statskassen som den foreslaaede, og da desuden det foreliggende statistiske Grundlag er af tvivlsom Sikkerhed, idet Aaret 1917's Konjunkturer kan have medført væsentlige Ændringer i Forholdene, saaledes som de forelaa i Skatteaaret 1916—17. Herefter har Udvalgets Flertal ikke turdet fastholde Kravet om Ændring.

Den for Aktieselskaber foreslaaede Stigning af Skatten indtil 35 pCt., som naas ved 200 pCt.s Udbytte, har Udvalgets ovenfor nævnte Flertal tiltraadt, ligesom dette Flertal anser det for rigtigt, at Reglerne for et Selskabs Opløsning gøres anvendelige, naar et Selskab overtager et andet, eller naar to eller flere Selskaber sammensluttet til et nyt Selskab.

Udvalgets Flertal (Udvalget undtagen Foss) har ikke ment at burde stille Ændringsforslag, som griber ind i de allerede ved den sidste Merindkomstskattelov givne almindelige Regler for Skattepaalæget, men har med Finansministeren drøftet de Betingelser, under hvilke han har benyttet og agter at benytte sin Bemyndigelse — som i Lovforslaget foreslaas fornyet — til under ganske særlige Forhold at nedsætte eller eftergive Skatten. Af de paastaaede Urimeligheder eller Tilfælde af Ubillighed, som ogsaa offentlig er fremdragne, og hvortil de almindelige Regler kan give Anledning, har Udvalget gennemgaaet adskillige i Samraadet med Finansministeren, og Flertallet er enedes om at udtale, at det ikke er Hensigten med Bemyndigelsen, at den skal benyttes til i egentlig Forstand at lette Skattebyrden ved Merindkomstskatten, men at den forudsættes anvendt til Lempelser i saadanne Tilfælde, hvor de almindelige Regler maa siges at medføre Resultater, som ligger udenfor Merindkomstskattens Formaal og Forudsætninger, t. Eks., hvor købmandsmæssig regulære Forretninger, ved Udredelse af Merindtægtsskatten, vilde komme i Vanskeligheder, fordi det følgende